

ensstemmelse med den vedkommende Artikel 110, 3die Stykke, i Fredstraktaten, en Meddelelse om, at Tyskland til Fordel for de allierede og associerede Hovedmagter endeligt har givet Afkald paa alle Suverænetetsrettigheder over de Omraader, som ligger Nord for den angivne Grænselinie, samt at Hovedmagterne overdrager disse Omraader til Danmark. Det vil i Henhold hertil være naturligt, naar det danske Folk, hvad jeg er sikker paa, det vil gøre, i Fremtiden vil mindes ved aarlige Fester Genforeningen med de sønderjydske Landsdele, at disse Genforeningsfester da finder Sted paa den 15. Juni, en Dato, som jo allerede har national Betydning for Danmark.

Ved Indlemmelsen bliver de vedkommende Landomraader en integrerende Bestanddel af det danske Kongerige, og som Følge deraf bliver den fremtidige danske Lovgivning gældende dér. Man har søgt at give Udtryk derfor ved Betegnelsen „sønderjydske Landsdele“. Derved kendetegnes de indlemmede Landomraader som en Del af Kongeriget og ikke som en selvstændig Provins. Det er jo et af de fremherskende Træk, der har vist sig tydeligt, lige siden Genforeningstanken efter de allieredes Sejr dukkede op, at Sønderjydernes Ønske var, at der ingen Særstilling skulde være for de sønderjydske Omraader, der maatte blive indlemmet i Danmark, men at man vilde se dem som en Del af Kongeriget, saaledes at deres Kaar, deres Styrelse, deres Lovgivning skulde være i videst muligt Omfang fælles med det øvrige Kongeriges. En Overgangstid er jo, som det saa mange Gange er blevet berørt under Forhandlingerne om de særlige sønderjydske Love, nødvendig paa forskellige Omraader, men Maalet maa være, at Indlemmelsen bliver fuldkommen og Fællesskabet ubetinget.

Naar Regeringen har ment allerede nu at kunne forelægge dette Forslag for Rigsdagen, søger den Begrundelsen herfor i den Meddelelse, som jeg forleden Dag ved Indledningen til Behandlingen af de sønderjydske Love oplæste her fra denne Plads. Jeg skal erindre om, at denne Meddelelse jo indeholdt dette, at Ambassadørraadet har bestemt „hurtigst muligt at undertegne en Traktat mellem de allierede og Danmark med det Formaal at overdrage Danmark Suverænetet over de under 15. Juni i Danmarks Besiddelse overgivne Territorier“. Det føjes til, at „denne Traktat vil udgøre Danmarks lovlige Hjemmel for Udøvelse af Suverænetet“. Tillige siges

der, at „indtil denne Traktat er undertegnet og traadt i Kraft, erklæres i de allierede Hovedmagters Navn, at disse tilkender den kongelige Regering Ret til frit at udøve paa de nævnte Territorier den kongelige Myndighed, forsaavidt angaar saavel den udøvende, den lovgivende og den dømmende Myndighed som enhver anden af Suverænetetens Beføjelser“. Under Hensyn til dette har vi ment det berettiget allerede nu at forelægge dette Lovforslag for Rigsdagen.

Naar man med Hensyn til Forelæggelsen ikke afventer den endelige Meddelelse af den Traktat, som er bebudet at ville komme hurtigst muligt, er det, fordi iøjnefaldende praktiske Hensyn gør det ønskeligt, at den nu valgte Fremgangsmaade følges. Ellers vilde Forholdene let kunne medføre, at den egentlige Indlemmelse af de sønderjydske Landsdele i Kongeriget vilde trække ud til efter Valgene, og da der baade skal foretages Folketings- og Landstingsvalg, vilde dette sige, at først et godt Stykke hen i August vilde den egentlige Indlemmelse kunne finde Sted. Dette vilde i mange Henseender være uheldigt, ikke mindst for de sønderjydske Landsdele selv og deres Befolkning. Derfor har man valgt denne Fremgangsmaade, idet det dog er Mening, at Kongens Underskrift paa Løven og dermed dens Ikrafttræden først skal kunne finde Sted, naar Traktaten officielt er meddelt os, hvilket altsaa — jeg gentager det — er lovet hurtigst muligt. — Den Dag, hvor Kongens Underskrift meddeles, vil altsaa blive fejret her i Landet som Genforenings Dag i Aar, medens jeg, som allerede sagt, venter, at som den aarlig genkommende Genforeningsdag vil den 15. Juni blive betragtet.

Jeg skal endnu kun sige dette, at naar vi nu er i Stand til at forhandle om og vedtage et Lovforslag som dette, saa maa vi føle os dybt bevægede af Taknemmelighed over, at den Dag nu er saa nær, da vi staar for den endelige Fuldblydelse af den Opfyldelse af vort store nationale Haab, som har været stillet os i Udsigt af Magterne. Vi ved jo, hvilke Trængsler den sønderjydske Befolkning og Befolkningen her oppe i Danmark, der saa dybt og inderligt har følt med den, har udstaaet gennem Fremmedherredømmets mange og tunge Aar. Men jo større disse Trængsler har været, jo bitrere Følelsen af den dybe nationale Sorg, som Landets og Folkets Lemlæstelse nu i to Menneskealdre har bragt over alle Danske, har været, des